

טבת התשע"ו

בס"ד

השיעור מוקדש לעילוי נשמת מנחם אביצור בן יהודה אריה ז"ל

"החודש הזה לכם"

לפרשת בא

כבוד וחיבה מהמוני בית ישראל, הרבה מעבר לברכות שבת והודאה אחרות מפני שבברכת הלבנה רמוזים עניינים עמוקים אודות עם ישראל.

מבאר הרב אליעזר מלמד שמכל גרמי השמיים המייצגים כלפינו את העולם המושלם והנצחי, הלבנה היא הדומה לנו ביותר.

כמו שחיי האדם רצופים עליות וירידות, כך גם ללבנה יש עליות וירידות. באמצע החודש היא נראית מלאה ולקראת סופו מתמעטת ונעלמת.

כמו האדם שהתגאה והתאוהו, ושאף להתרומם אל מעבר למדרגתו, ואכל מעץ הדעת, כך גם הלבנה לא הסתפקה בכך שאורה היה שווה לאור השמש, ובקשה למלוך על השמש. כעונש על גאוותה החליש הקב"ה את אורה, ואף יצר את מחזור הלבנה שבו בכל חודש היא מתמעטת ונעלמת למשך יממה. אולם שלא כמו האדם שבסופו מתמעט ומת, הלבנה שייכת לצבא השמים, והיא קבועה ותמידית, ועל כן תמיד היא חוזרת לחיים.

5. אומר הרב מלמד :

"וכך ממש הוא טבע האומה הישראלית, שמצד אחד חיה חיים אנושיים הכוללים מורדות ועליות, יצר טוב ויצר רע, ומאידך הקשר שלה לעניין האלקי הוא נצחי, ועל כן שלא כמו שאר העמים, עם ישראל חי וקיים. ואל הרעיון הזה אודות נצח ישראל הננו מתקשרים בברכת הלבנה, בעת שאנו רואים אותה חוזרת וגדלה בכל חודש. ולכן לאחר הברכה אנו מוסיפים ואומרים: "כשם שאני רוקד כנגדך ואיני יכול לנגוע בך (לרום מעלתך שמקומך בעליונים), כך לא יוכלו כל אויבי לנגוע בי לרעה". וכן אנו אומרים: "סימן טוב ומזל טוב יהא לנו ולכל ישראל אמן."

יותר מכך, לא רק שהננו מצליחים לשרוד למרות כל המשברים, אלא שכל משבר ונפילה של עם ישראל, מנותב כמנוף להתפתחות ותיקון. לאחר כל משבר עם ישראל זוכה להגיע למדרגה יותר גבוהה ממה שהיה לפני כן.

השבוע אנו קוראים את פרשת בא, הפרשה בה יצאנו ממצרים כפי שמלמדת התורה.

1. שמות י"ב ה':

"ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים"

אחר מאבק קשה רווי סבל ומוות, לחצים ומתחים, אחר שנים של עבדות ושיעבוד יוצאים בני ישראל ממצרים, יוצאים לגאולה.

פרשת בא היא הפרשה הראשונה בה עם ישראל מצטווה במצוות, המצווה הראשונה שמצטווים ישראל היא מצוות קידוש החודש.

2. שמות י"ב ב':

"החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחודשי השנה"

המצווה האחרונה המופיעה בפרשה היא מצוות הנחת תפילין.

3. שמות י"ג ה':

"והיה לאות על ידכה ולטוטפת בין עיניך כי בחוזק יד הוציאנו ה' ממצרים."

אומר הרב גור גלון כי במידה מסוימת מצוות אלו הן הופכיות. בעוד מצוות קידוש החודש מייצגת דינמיות, התקדמות והתחדשות החודשים, הרי לעומת זאת מצוות תפילין היא המצווה שמעידה על קשר קבוע, כפי שכותב הלבוש (הרב מרדכי יפה 1530 - 1612) המכונה "בעל הלבושים" או "בעל הלבוש". הוא היה מחכמי ברהמיה; רב, פוסק ומפרש השולחן ערוך.

4. הלבוש:

"דהא סתם כתוב 'וקשרתם אותם' – משמע קשירה תמידית"

קידוש החודש – התחדשות

בברכת הלבנה אנו מודים לה' על שברא את הלבנה שאנו נהנים בלילה מאורה. ברכה זו זכתה ליחס מיוחד של

בברכת הלבנה, ועיין עוד מהר"ל חידושי אגדות ח"ג קנ"ח, שיש בכל חידוש ראשוני קבלת שכינה.)

מצוות קידוש החודש מדגישה את העובדה שהזמן הוא לא רצף אחד אחיד ושיגרת. כל המועדים תלויים בחודש. קידוש הזמן מבטא את יכולת התנועה שלנו, יכולת הצעידה **קדימה**, מתוך אמונה שיש עתיד גדול ונשגב.

8. אומר הרב גור גלון:

החידוש של הזמן והטבע, האדם והעולם, הרצון והכמיהה למשהו חדש שיתחיל, משהו שיביא עוצמה לישראל, הוא העומד ביסוד חידוש וקידוש החודש הרב סומך אד דבריו על תפילת ברכת הלבנה, הנאמרת במוצאי שבת:

"...ולבנה אמר שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן שהם עתידים להתחדש כמותה..."

9. הביטוי 'עמוסי' (בטן) מופיע גם בקטע הקצר והאחרון שנאמר לפני שמעלים את הקרוא הראשון לתורה:

"אב הרחמים, הוא ירחם עם עמוסים ויזכור ברית איתנים ויציל נפשותינו מן השעות הרעות ויגער ביצר הרע מן הנשואים ויחון אותנו לפליטת עולמים, וימלא משאלותינו במידה טובה, ישועה ורחמים."

הראשון המזכיר תפילה זאת כלשונו, הוא ר' שמחה מויטרי, תלמיד רש"י בסידורו הידוע "מחזור ויטרי". סידור שהתקבל בקרב יהודי אשכנז זה מאות בשנים. הוא מוסיף שם במקור קטע סיום שכיום אומר הגבאי בשינוי לשון בזמן שמעלה את הקרוא הראשון, לאחר המילים "ישועה ורחמים", שהגבאי מוסיף את המילים "ויעזור ויגן וישוע ל כל החוסים בו ונאמר אמן".

תפילה זו נאמרת בכל פעם שמוציאים את הספר, גם בימי החול. מחזור ויטרי מבאר שכוונת הביטוי "עם עמוסים" היא שמכוון לעם ישראל.

10. בישעיה (מו, ג):

"העמוסים מני בטן".

שמשמעותו זהה גם בקידוש לבנה, "עטרת תפארת לעמוסי בטן". אם כן אנו מבקשים שאבינו שבשמים, בעל הרחמים ירחם על עמו.

11. התנא דבי רבי ישמעאל אומר על ברכת הלבנה:

"אילמלא לא זכו ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמיים פעם אחת בחודש (בברכת הלבנה) דים". ומאחר שכן, מלמדנו אביי בסנהדרין (מב, ע"א) שיש לכבד את ברכת הלבנה ולאומרה בעמידה. והוסיפו חכמי הדורות ואמרו, שיש לאומרה דווקא במוצאי שבת בעת שהאדם לבוש בגדים נאים. ולכן יוצאים מן הבית כדי לאומרה, ולכן משתדלים לאומרה במניין.

היהודי שהצליח יותר מכל להראות בחייו כיצד ניתן להפוך את כל הנפילות והמשברים למנוף לעלייה היה דוד מלך ישראל, שעל פי חז"ל היה הבזוי בין אחיו, וגדל בשדה בין החיות, ומכל דבר השכיל להתפתח ולהתעלות. ואף לאחר הנפילה הקשה בחטא בת שבע לא התייאש וחזר בתשובה שלמה.

דוד המלך, שהוא אחד האישים המרכזיים במקרא ואולי המרכזי שבכולם, משמש מופת לסגולות הרבה ואחת מהן היא התשובה. דוד בן ישי הוא בעל התשובה הקלאסי שבמקרא.

6. כך דרשו חז"ל במועד קטן (טז, ע"ב) על הפסוק בשמואל ב (כ"ג, א):

"נאם הגבר הוקם על" - "שהקים עולה של תשובה".

במסכת עבודה זרה (ד ע"ב - ה ע"א) רומז מאמר אגדה של רבי שמעון בר יוחאי, כי חטא דוד אינו מקרה, וחזרתו בתשובה אינה סתם פרט מרתק בסיפור.

במקומות שונים רומזים חכמי האגדה שדוד נברא ונוצר לשעתו ונועד לדורות. אחד הייעודים שלו היה להראות לבאי עולם מופת של תשובה.

כשם שחטאיו, כישלונותיו וייסוריו של ישראל הם מופת לעמים, כך משמש דוד, המתנסה והמתייסר, מופת ליחיד חוטא ובעל תשובה. דוד המלך הפך את המשבר הנורא להתעלות עצומה, ומאז ועד היום כוחה ודרכה של התשובה נלמדת ממנו. בזכות הכוח הזה להפוך את הירידה לעלייה, ואת החיסרון ליתרון, נמשלה מלכותו ללבנה, וזכה למלכות עולם. זו הסיבה שלאחר ברכת הלבנה אנו אומרים: "דוד מלך ישראל חי וקיים".

כך גם עם-ישראל, ממשבר למשבר הננו נעשים יותר מעמיקים, יותר מבינים ומאמינים, עד שלבסוף נזכה לתקן את העולם במלכות שדי. וכל החטאים והפגמים יעלמו, ואז גם הלבנה שמסמלת את מצבנו בעולם תחזור למצבה השלם.

7. וזהו שהננו מבקשים בברכת הלבנה:

"יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי למלאות פגימת הלבנה, ולא יהיה בה שום מיעוט. ויהי אור הלבנה כאור החמה וכאור שבעת ימי בראשית, כמו שהיתה קודם מיעוטה".

וכן אנו מבקשים בברכת הלבנה:

"שתתחדש עטרת תפארת לעמוסי בטן, שהן (ישראל) עתידין להתחדש כמותה ולפאר ליוצרים על שם כבוד מלכותו".

מאחר שהרעיון המתבטא בלבנה, ובהתחדשותה בכל חודש, כל-כך גדול ועמוק, נתקדשה ברכת הלבנה עד שהיא נחשבת למעין קבלת פני שכינה, שהרי יש בה הבנת תפקידה ושליחותה האלוקית של כנסת ישראל, שמתגברת על כל החסרונות, ומתקנת את כל הפגמים, עד לתיקון השלם. (אלו מקצת מהרעיונות הרמוזים

בכוח זה אנו גם יוצאים ממצרים. על כן יש ללמוד פרשה זו של קידוש החודש טרם יציאתנו ממצרים. ובכוח זה אנו גם זוכים לקבל את התורה שוב ושוב בכל דור ודור מחדש. ממשיך הרב גלון :

על כן זוהי המצווה הראשונה לכל המצוות כולן. כל המצוות מחברות אותנו לשורשנו באלוקים חיים וכך מחדשות בנו כוחות חיים, ועצמות של התחדשות. כל התורה כולה היא בעצם החודש הזה, והיא מיוחדת לנו. "בכל יום יהיו בעיניך כחדשים". "בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים". כל אחד והמצרים שלו. כל אחד וההתחדשות שלו, ויציאת מצרים האישית הפרטית המיוחדת שלו.

קידוש הלבנה מגלה על התנועה המתמדת, על ההתרחשות שלא מפסיקה לרגע. קידוש הלבנה הוא גילוי השכינה, זאת מדגישים חז"ל בסנהדרין.

13. סנהדרין מב ע"א:

"ואמר רבי אחא בר חנינא אמר רבי אסי אמר רבי יוחנן: כל המברך על החדש בזמנו – כאילו מקבל פני שכינה" כאן יש לשאול: האם הלבנה היא באמת סימן של התחדשות ומילוי עבורנו? הרי ברגע שהיא מתמלאת היא חוזרת ומתרוקנת. הריקנות ממש שווה למילוי, אותו מספר ימים. אם כן מהי המגמה האמיתית של הלבנה, להתמלא או להיחסר? מדוע אנו מדגישים את המילוי ולא את החיסור?

אלא שיש דרך שלישית שלא מנגידה את המילוי מול החיסרון, את העלייה מול הירידה. הלבנה באמת לא בדרך למילוי וגם לא בדרך לחיסרון – היא בדרך להתחדשות. הקב"ה אמר ללבנה שתתחדש, דווקא. בוודאי שסופו של התהליך הוא שאור הלבנה יאיר בשלימות, אבל מהי הדרך לכך? הלבנה יודעת שהאור השלם לא יכול להגיע עכשיו, היא לא יכולה להכיל את אור ה' בשלמות. לכן היא מתחילה את ההארה כל פעם מחדש. אם כן, האור השלם הוא לא המטרה המיידית שלה, אלא ההארה של החושך, ההזרחה של האור כל פעם מחדש.

בצורת הסתכלות זאת מובן שהחושך הוא חלק מובנה מהתהליך הזה. ההתחדשות כוללת גם חושך, לא כאמצעי טכני שגורם אחר כך לרצות יותר אור. הוא לא משהו שצריך לבלוע בעל כורחנו, ובאמת אם היינו יכולים היינו מוותרים עליו. אנחנו לא רוצים בחושך, אבל כל זמן שהוא עדיין קיים בעולם, כל תהליך שנעשה שלא יכלול אותו, לא יהיה שלם. החיסרון הוא חלק מההתחדשות, הוא מסלק את הישן כדי לגלות משהו חדש. וגם זה סוג של התחדשות.

רש"י במקום מסביר את נוסח הברכה, שמכך שהקב"ה אמר ללבנה להתחדש, גם לעם ישראל יש 'עטרת תפארת' - "סימן הוא להם שאף הם, שמונים להם, עתידים להתחדש בגלותן כמותה ולפאר יוצרם". הלבנה שמתחדשת היא סימן עבורנו, שגם אנחנו נתחדש מתוך גלותנו.

ללבנה אין אור עצמי, היא רק מקבלת את האור שלה מהחמה ומקרינה לנו אותו. הלבנה משולה לעם ישראל שמקבל את אור ה' ותפקידו הוא להקרינו לעולם. כפי שוודאי הוא שאור הלבנה ילך ויושלם, עד אותו יום בו יהיה אור הלבנה כאור החמה, כך עם ישראל יקרין לעתיד לבוא את אור התורה לעולם כולו.

לפעמים נדמה שאין תקווה. שהדברים יישארו בקלקולם לתמיד – שאין עתיד. במקרה של בני ישראל במצרים הייתה לכך הצדקה של ממש. הקושי הנורא של השעבוד ארוך השנים, הוליד תחושה קשה ומייאשת. אבל עם ישראל צריך תמיד להתחזק בידיעה, שהקב"ה פועל אמת ופעולתו אמת. גם הקשיים והעיכובים הם אמת וצדק, כך שאם יצר אותנו הבורא לתקן את עצמנו, ולהאיר את העולם כולו, הרי שכאלה אנחנו, וכאלה נהיה. גם אם יש שלבים שהדברים נראים כהולכים לכוונים תמוהים, קשים ונוראים.

וללבנה אמר שתתחדש - התחדשות זו היא העטרה המיוחדת של עם ישראל, היא המזכירה שהקב"ה מחדש בטובו בכל יום מעשה בראשית.

אין דבר בעולם שמבטא שינוי ותזוזה כהשתנות מראה הלבנה. כך גם עם ישראל. העמוסים בכישרון האלוקי המיוחד מבטן אימנו, מעצם לידתנו כיהודים שנוצרו לרומם את העולם כולו. עטרת תפארת לעמוסי בטן, שגם הם עתידים להתחדש כמותה. זהו האות לעם ישראל, שתמיד תמיד יוכלו להתחדש עוד ועוד.

12. אומר הרב גלון :

והכוונת להתחדש מנין הוא בא? הוא בא מיכולתנו לעלות מעל המציאות האנושית הרגילה. להרים את הראש מעל המים. להתרומם לשמי שמיים ולינוק חיים משורש החיים. ממעיין החיים, מעיין הנעורים, "המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית". זהו כשרון ישראלי מיוחד. איננו משועבדים תחת שום דבר, מלבד אלוקים חיים, אלוקי ההתחדשות האינסופית, הבלתי פוסקת.

גילויי המדע, גילו שהלבנה לא משתנה אלא לעיננו. ניתן לומר, שכל הכוחות, כל הגאולות וכל החלומות כבר כאן, אלא שכרגע אין לנו עיניים לראות אותם, והקב"ה מראה לנו לאט לאט את כל מה שטמון ונמצא בעולם ובעולמות.

איך יתכן, שאדם ישתמש בחיות שהקב"ה מחייהו, כדי לעבור על רצונו?

אלא, עונה הרבי שכל עניין החטא נובע משכחה. האדם פשוט שוכח שהקב"ה הוא האמת האחת והיחידה של כל המציאות, ואז הוא עלול לבוא לידי חטא. אבל ברגע שהוא נזכר בכך, ומרגיש מחדש שהאמת האלוקית חובקת את כל המציאות - אין עוד שום ממשות לחטא. מכאן, שבקשת הרחמים קשורה בהעלאת הזיכרון. כשיהודי נזכר באמת האלוקית, אז מתגלה שכל החטא נבע מטעות, משכחה. וזהו עניינן של הטלית והתפילין, שהרי על הציצית נאמר: "וראיתם אותן וזכרתם", ועל התפילין נאמר: "לזכרון בין עיניך". לכן אומרים חז"ל, שהקב"ה נתגלה למשה כשהוא מעוטף טלית ועטור תפילין, שכן שתי אלה קשורות בהעלאת הזיכרון. אך במיוחד יש כאן הדגשה על "קשר של תפילין", שכן "קשר" מבטא חיזוק מיוחד של זיכרון. כך הראה הקב"ה למשה כיצד ניתן לכפר על חטא ועון - כאשר מחזקים את הזיכרון על הקב"ה ועל העובדה שהוא בורא ומחיה את כל המציאות בכל רגע ורגע.

חטא העגל, היה חטא נורא שבודאי פגם בעוצמה של עם ישראל. אבל, דווקא בחטא זה, התברר דבר חשוב: התברר שהקשר בין עם ישראל ובין הקב"ה קיים גם כשעם ישראל חוטא, אפילו בחטא הגדול ביותר. כמובן, שככל שעם ישראל מתוקן יותר, הקשר עם הקב"ה בריא יותר ושלם יותר, אולם, גם כשעם ישראל הגיע לשפל המדרגה, הרי שהם עמו של הקב"ה, וכפי שקשר בין אב לבנו קיים בכל מציאות, כך גם הקשר בין הקב"ה ובין עם ישראל.

לכן, בתוך חטא העגל, כשעם ישראל היה אמור ח"ו להימחות מן העולם, הראה הקב"ה למשה את התפילין, המראים שלמרות החטא הכבד, ישנו קשר מהותי ובלתי ניתן לניתוק בין הקב"ה ובין עם ישראל, קשר המשאיר תמיד את עם ישראל קיים בעולם ומחובר אל ה'.

20. מסכם את הדברים הרב גור גלון:

יש דברים קבועים וקיימים, ויש דברים משתנים ומתחדשים. החידוש חייב להגיע מתוך הקביעות, והקביעות מתחיה מתוך החידוש. המצוות המופיעות בפרשתנו, דורשות מאתנו לבחור חדש שימלא את הייעוד הישן, להתחדש כדי להיות מחוברים לעתיק יומין, זהו ציר חייו של עם ישראל הצעיר ביותר, המוביל בהייטק וחדשנות, והזקן ביותר, עם עולם.

מצוות התפילין – הקשר הקבוע בין עם ישראל לקב"ה
כאשר עם ישראל חוטא בחטא העגל, הקב"ה מבקש למחות את עם ישראל. משה רבנו מתפלל להסרת מחשבה זו, ולאחר תפילתו של משה רבנו, הקב"ה נעתר לבקשתו.

14. שמות ל"ג, כ"ג:

"והסירותי את כפי וראית את אחורי ופני לא יראו" הקב"ה אומר למשה שלא יוכל לראותו, אבל יוכל לראות את אחוריו. מה הכוונה של ראיית אחוריו של הקב"ה?

15. במסכת ברכות מבארים את הדברים (ז ע"א):

"וראית את אחורי – הראהו קשר של תפילין"

מדוע בוחר הקב"ה להראות למשה דווקא את התפילין? כדי לברר זאת יש לדון תחילה במהותן של תפילין של הקב"ה.

מה כתוב בתפילין של הקב"ה? הגמרא בברכות (ו ע"א) אומרת שגם הקב"ה מניח תפילין. ושואלת מה כתוב בתפילין של הקב"ה?

16. עונה הגמרא ברכות ו' ע"א:

"אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרב חייה בר אבין: הני תפילין דמרי עלמא מה כתיב בהו [אלו התפילין של אדון העולם, מה כתוב בהם?]? אמר ליה: (דברי הימים א' י"ז): 'ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ' בתפילין של הקב"ה כתוב: ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ." הקשר המיוחד שבין עם ישראל ובין הקב"ה מתברר בתפילין.

אך מה הקשר בין בקשתו זו של משה רבנו לחטא העגל? בקשת הרחמים כאן באה לאחר חטא העגל. לכאורה, על סמך מה אפשר לבקש רחמים: בשעה שהעם חטא בחטא כה כבד? ובכלל, באיזו זכות מבקש אדם רחמים לאחר שהוא חוטא?

בקשתו של משה באה לאחר שהקב"ה אמר לו.

17. שמות ל"ג י"ט:

"אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם ה' לפניך".

18. על כך מפרש רש"י במקום שהקב"ה אמר:

"ארשה אותך לראות, לפי שאני רוצה וצריך ללמדך סדר תפילה"

מסביר האדמו"ר מלויובביץ' זצ"ל שכל הענין בא במסגרת לימוד שלימד הקב"ה את משה סדר בקשת רחמים, וכאן מקומו של קשר תפילין.

שואל האדמו"ר מלויובביץ' זצ"ל, שהרי לאמיתו של דבר, כל ענין החטא אינו דבר מובן.

19. האדמו"ר מלויובביץ' זצ"ל:

הרי יהודים הם "מאמינים בני מאמינים". כל יהודי מאמין בליבו פנימה, שה' ברא את העולם, ושכל רגע ורגע הוא בוראו מחדש ומחיה את כל אשר בו. איך יתכן אפוא, שהאדם יחטא לה', הממלא את כל המציאות?

זמני יציאת מצרים ונתינת התורה

הרב קוק בעין איה מבאר שהתורה ניתנה בשבת שהיא קבועה וקיימת אבל למדבר סיני הגענו בראש חודש.

21. הרב קוק בעין איה:

"חידוש הזמן מחדש הרוח באדם, ביחיד ובציבור, וכשם שההכנה ליציאת מצרים, שהיא פעולה כבירה של חידוש הרוח בישראל, מעבדות לחירות, הותאמה עם חידוש זמן של ראש חודש, עד שנאמרה בשביל כך פרשה המכינה סדר היציאה בראש חודש, כן חידוש הרוח הפנימי ביותר של ההכשר למתן תורה ראוי הוא בוודאי לחידוש הזמן .. אמר רבא לכולי עלמא בראש חודש אטו למדבר סיני.. ולכולי עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל ... ישנה הופעת קודש, קבועה ומסודרת השומרת את תפקידה, פועלת ומנצחת מצד עצמה, אינה נופלת תחת השינוי, זאת היא קדושת השבת, הארה של הצד הנצחי והקבוע, הבלתי משתנה..".

השבת היא קודש, ובה מתעלים אנו מעל ימי החולין ומתקרבים למדרגת "והייתם קדושים" . ראש חודש משמעו לקדש את ימי החול.

22. כפי שכותב הרב סולובייצ'יק בספרו דברי הגות

והערכה, מה דודך מדוד :

ר"ח דומה ליום חול ונבדל ממנו בברכה אחת בלבד בתפילה. אך הוא יום חול שיש בו קדושה נעלמה וחמקמקה, שאינה ניכרת ובוהקת במציאות, להבדיל מקדושתה של שבת הנראית במציאות באור יקרות, משתלטת עליה ומשנה אותה. ראש חודש הוא יום שמנסה להפוך את החול לקדוש, בלי לשנות את מהותו כחול, בלי להפריד בניהם בתיחום מוחלט, אלא לשלב בין הגוף והנשמה, חוץ ופנים. כאשר הקב"ה מצווה אותנו לחיות חיי ראש חודש, הוא מחייב אותנו לחתור לחיים שיש להם לבוש חול שמכסה על עולם גרעיני של קודש

'החודש הזה לכם' היא המצווה היסודית הראשונה. 'לכם' - להיות קודש בחול. יהי רצון שנזכה לאחוז בשתי דרכים אלו, להיות מחוברים לקבוע ולצומח כאחד!